

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) M. K. a b) J. K.** [zastoupena žalobcem a) jako obecným zmocněncem], oba bytem , proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti **I) J. R.** bytem , zastoupené JUDr. Jitkou Pasekovou, advokátkou se sídlem Zahradnická 74, 261 01 Příbram III, **II) M. Z. a III) P. Z.**, obou bytem , zastoupených Mgr. Michalem Janíkem, advokátem se sídlem Dlouhá 141, 261 01 Příbram II, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, sp. zn. SZ 096958/2012/KUSK REG/LS, č. j. 108768/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, sp. zn. SZ 096958/2012/KUSK REG/LS, č. j. 108768/2012/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 18. 4. 2012, č. j. MeUPB 21053/2012, sp. zn. SZ MeUPB/60357/2010/SÚ/To, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 8.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 23. 10. 2012 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, sp. zn. SZ 096958/2012/KUSK REG/LS, č. j. 108768/2012/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jejich odvolání a odvolání osob zúčastněných na řízení II) a III) [dále též (další) „sousedé“ (stavebníka)] proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 4. 2012, č. j. výs. 720/05 R, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na

řízení I) [dále též „stavebník“] povolil výjimku z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 20/2011 Sb. (dále jen „vyhláška o využívání území“) pro umístění stavby, vydal rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivů stavby na využití území a vydal stavební povolení pro stavební úpravy, přístavbu a nástavbu bytového domu Příbram II č. p. 219 a č. p. 681 na pozemcích p. č. 219/1, 219/4 v katastrálním území Příbram.

Prvním komplexním žalobním bodem žalobci namítají, že se žalovaný řádným způsobem nevypořádal s jejich občanskoprávní námitkou namítající nepřipustné snížení pohody bydlení v důsledku realizace povolené stavby, jejíž podstatou je významné zvýšení svislých konstrukcí domu sousedícího s domem žalobců v rámci řadové zástavby. Protože svislé konstrukce sousedního domu přiléhají z východní strany kromě domu i k zahradě žalobců, dojde k podstatnému zvýšení zastínění terasy a zahrady žalobců umístěné na severní straně v dopoledních hodinách a také k zhoršení prosvětlení místností v domě, jež je již nyní dosti omezené. Protože žalobci nedisponují jiným pozemkem, je snížení kvality rekreačního využití terasy a zahrady v dopoledních hodinách nenahraditelné a žalobci též přijdou o možnost výhledu na osluněnou zahradu. Z pohledu vlastnického práva žalobců pak není zanedbatelné ani estetické hledisko, kdy žalobcům vadí, že v důsledku povolené stavby dojde k významnému narušení proporcí (výšek) domů v dané části H, neboť výškový rozdíl mezi domem žalobců a sousedním domem po nástavbě bude působit bizarně. Stavební úřad i žalovaný si podle žalobců nepřipustně vystačili se závěrem, že ani po realizaci stavby nebudou porušeny hygienické normy, aniž by se zabývali občanskoprávní stránkou námítky žalobců a jimi konkrétně tvrzenými okolnostmi. V této souvislosti se žalobci odvolávají na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 2. 2007, č. j. 2 As 61/2006-69, a ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, publikovaný pod č. 850/2006 Sb. NSS (texty rozsudků jsou dostupné na webu www.nssoud.cz), podle nichž stavební úřad nemůže abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob dotčených posuzovanou stavbou. Za celou dobu stavebního řízení nedošlo ani k místnímu šetření. Žalovaný se navíc vůbec nevypořádal s námitkou negativních estetických dopadů výstavby a otázkou pohody se podle žalobců zabýval pouze v obecné rovině bez vlastní aplikace východisek na jejich konkrétní situaci, takže jeho rozhodnutí má být nepřezkoumatelné.

Druhým žalobním bodem žalobci namítají, že napadené rozhodnutí se dostává do rozporu s ustanovením § 23 odst. 3 vyhlášky o využívání území, tím, že akceptuje stavbu, která povede k narušení architektonické jednoty celku představovaného v daném případě souvislou zástavbou v Hrabákově ulici. V dané části ulice svažující se směrem od východu k západu v zásadě každý dům na její severní straně respektuje svou výškou dům sousedící, kdy výše stojící dům převyšuje výšku štítu níže položeného sousedního domu maximálně o dva metry. Po provedené nástavbě by se však rozdíl výšky domů dramaticky zvýšil na cca 5-6 metrů. I přes vznesenou námitku se však stavební úřad námitkou změny výškových poměrů štítů nijak nezabýval, když řešil jen výškový rozdíl mezi podlahami sousedních domů a výškou římsy v zadním traktu v sousedství zahrady žalobců před a po výstavbě. Žalobci odmítají odůvodnění žalovaného, že se stavební úřad se všemi námitkami vypořádal mj. i v rámci vypořádání obdobných námitek sousedů. To nemohli žalobci tušit. Kdyby to věděli, formulovali by své odvolání úplněji. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazující na charakter stavby z architektonického hlediska či z pohledu počtu podlaží podle žalobců odvádí pozornost od absolutních rozměrů objektu po nástavbě a výškových rozdílů mezi štíty domů, jež jsou zásadním způsobem ovlivněny především značnou konstrukční výškou prvního nadzemního podlaží v důsledku níž již současný „pouze“ přízemní dům s půdním

prostorem dosahuje výšky 8,62 metru. Žalobci sami zdůrazňují, že proti počtu podlaží ani architektonickému řešení stavby nic nenamítali a že brojí zejména proti její výšce v relaci k stávající souvislé zástavbě. I zde proto namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a navíc jeho rozpor s § 23 odst. 3 vyhlášky o využívání území.

Třetím žalobním bodem je namítáno, že výrok, jímž byla povolena výjimka z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky o využívání území, je neurčitý, neboť z něj není patrné v jakém rozsahu a za jakých podmínek je výjimka udělena, ani to, v čem přesně udělení výjimky spočívá. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že z popisu výjimky plyne, že stavba a její přístavba budou umístěny na samé hranici pozemků p. č. 219/1 a 221 po celé její délce, z rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že přístavba bude zkrácena cca o 1,5 metru oproti stávajícímu stavu. Není tak jasné, zda byla výjimka udělena skutečně v celé délce hranice, přičemž žalobci mají za to, že není ani žádný důvod udělit výjimku ve větším než nutném rozsahu.

Konečně čtvrtým a posledním žalobním bodem žalobci tvrdí, že správní orgány obou stupňů ve věci rozhodovali v rozporu s § 3 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aniž by spolehlivě zjistily skutečný stav věci. Stavební úřad byl opakovaně konfrontován s otázkami, na něž nebylo možno objektivně zaujmout názor bez znalosti místní situace, přesto ale neproběhlo ani jednou místní šetření. Přitom zahrada žalobců, k níž přiléhá zadní trakt sporného objektu, není viditelná z veřejně přístupných míst. V otázkách dopadů stavby na zastínění zahrady či neprosvětlení domu žalobců si tak stavební úřad nemohl udělat patřičný obrázek.

Žalovaný uvedl, že se námitkou občanskoprávní povahy zabýval, tak jak mu to ukládají platné právní předpisy, tj. za prvé posoudil, zda jsou záměrem splněny jednotlivá ustanovení stavebního zákona i jeho prováděcích vyhlášek, shledal, že záměr lze takto v daném území umístit a že k tomu byly doloženy veškeré předpoklady (udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky o využívání území). Shledal též, že v průběhu řízení byly doloženy takové podklady (studie zastínění), které prokazují dodržení normy ČSN 734310. Pak se zabýval charakterem okolní zástavby v ulici H a dle mapových portálů www.mapy.cz a maps.google.cz shledal, že v dané lokalitě je jak původní zástavba (jednopodlažní s podkrovím), tak i nová zástavba (i dvoupodlažní s podkrovím). Toto výškové uspořádání konstatoval stavební úřad na straně č. 11 svého rozhodnutí a žalovaný s tím souhlasí. Zahrada žalobců je severně od jejich domu, který zastíňuje jejich pozemek. Též z hlediska orientace slunce je záměr navyšován na východní straně, kde má slunce tu nejmenší intenzitu. Putováním slunce po obloze se však jako okolností všeobecně známou nezabýval a věnoval se pouze souladu stavby s platnými právními předpisy.

Stejně tak se vypořádal i s námitkou nesouladu s ustanovením § 23 odst. 3 vyhlášky o využívání území, když se zabýval záměrem dle projektové dokumentace a doložených fotografií ve spisovém materiálu a v neposlední řadě souladem záměru s územním plánem, který je nástrojem územního plánování k tvorbě, úpravě a přestavbě sídel. Žalovaný má za to, že stavební úřad ve svém rozhodnutí zhodnotil záměr k okolní zástavbě v dané ulici, kde shledal, že okolní zástavba je shodného charakteru jako záměr, tj. některá zástavba v ulici je se dvěma nadzemními podlažími a podkrovím. Žalovaný k tomu dodal, že za stavu, kdy je v území vydána územně plánovací dokumentace, která nestanovuje žádné podrobnější nároky na architektonické ztvárnění staveb, ani neukládá prověření změn jeho využití územní studií nebo pořízení regulačního plánu jako podmínku pro rozhodování o změnách v území, a s touto dokumentací, s požadavky zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební

zákon“) a jeho prováděcích právních předpisů a také se stanovisky dotčených orgánů je záměr v souladu, není již možné ze strany stavebního úřadu (ani na základě námitek podaných účastníky řízení) vznášet další nové požadavky na stavebníka, pokud jde o architektonický vzhled stavby. To by odporovalo článku 2 odst. 3 a článku 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a vedlo by to k nepředvídatelnosti postupu stavebního úřadu, který by stavebníka nutil k něčemu, co po něm žádný právní předpis nevyžaduje. Stavební úřad nemůže posuzovat záměr nad rámec zákona. Z výše uvedeného je zřejmé, že se námitkou žalobců zabýval a že má jednoznačné ponětí o tom, jaké urbanistické poměry v dané lokalitě jsou.

Udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky o využívání území podle žalovaného nenahrazuje umístění stavby, které je předmětem samostatného řízení, a pro udělení výjimky tak není relevantní, jakou délku bude mít předmětný záměr, ale to, že lze dle předloženého návrhu výjimku udělit či nikoliv. Část výroku udělující výjimku je tedy podle něj dostatečná. Pokud jde o námitku neprovedení místního šetření, ta nebyla v průběhu odvolacího řízení ani do veřejného ústního jednání stavebního úřadu vnesena, tudíž je opožděná. Navíc, stavební úřad dle ustanovení § 87 stavebního zákona může rozhodnout i bez jednání. Žalovaný nakonec uvádí, že přes pochybení, kterých se stavební úřad ve svém rozhodnutí dopustil, rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, jelikož již ve dvou předchozích případech stavebnímu úřadu vytýkal totožná pochybení. Žalovaný napotřetí shledal, že pochybení stavebního úřadu již nejsou takového charakteru, aby znamenala újmu pro účastníky řízení oproti žadateli, která již mohla být v legitimním očekávání, protože splnila veškeré zákonné předpoklady pro vydání předmětných rozhodnutí.

Sousedé uvedli, že se s žalobou ztotožňují, zejména pokud jde o vadné vypořádání námitek účastníků řízení. Povolovaná stavba podle nich zcela zásadním způsobem znehodnocuje měřítko stávající zástavby v daném prostředí, neboť hodnoty lokality nerespektuje co do výšky, objemu i zastavěné plochy, neboť tato stavba o třech nadzemních podlažích se 14 bytovými jednotkami a obestavěným prostorem 3.398,88 m³ se bude nacházet v zástavbě přízemních řadových domků.

Oproti tomu stavebník namítá, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný uplatněnými námitkami podrobně zabýval, podal k nim obsáhlé vysvětlení, nicméně zjistil, že obsah uplatněných námitek nedosáhl intenzity, která by způsobovala rozpor s právními předpisy. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Replika podána nebyla a v průběhu jednání účastníci i přítomná osoba zúčastněná na řízení setrvali na dosavadních stanoviscích a jejich důvodech. Žalovaná uvedla, že závěr o přijatelném zastínění obytných místností domu žalobců lze vztáhnout i na zastínění zahrady a terasy na severní straně jejich domu.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 9. 2010 byla stavebníkem podána žádost o umístění stavby v podobě stavebních úprav, přístavby a nástavby objektu blíže specifikovaného v projektové dokumentaci zpracované v prosinci 2009. Stavební úřad dne 7. 10. 2010 rozhodl o spojení územního a stavebního řízení a svolal veřejné ústní jednání a stavbu popsal jako stavební úpravy, přístavbu a nástavbu domů II, H č. p. a č. p. 681, na základě nichž vznikne bytový dům s pečovatelskou službou o třech nadzemních podlažích. Dne 5. 11. 2010 podali námitky sousedé a při veřejném ústním jednání dne 9. 11. 2010 i žalobci. V návaznosti na to dne 10. 11. 2010 stavební úřad vyzval stavebníka, aby doplnil žádost o studii zastínění a proslunění rodinného domu č. p. 220 (tj. domu sousedů) a zároveň usnesením řízení přerušil. Po doložení studie zastínění (která se však týkala místností v domě žalobců č. p. 218) dne 20. 12. 2010 stavební úřad účastníky vyrozuměl o pokračování řízení a

dne 20. 1. 2011 vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci i sousedé odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2011, č. j. 084080/2011/KUSK, sp. zn. SZ 066097/2011/KUSK REG/LS, první rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, přičemž mu uložil znovu posoudit žádost a zhodnotit záměr z hlediska funkčního využití a umístění stavby na pozemku a poučit stavebníka o potřebě udělení výjimky z ustanovení § 25 vyhlášky o využívání území a v novém rozhodnutí rozhodnout s patřičným odůvodněním o všech námitkách uplatněných v průběhu celého řízení, zejména z hlediska dodržení § 90 stavebního zákona. Na základě výzvy stavebního úřadu stavebník podal dne 25. 7. 2011 žádost o povolení výjimky, načež stavební úřad rozhodl o spojení územního a stavebního řízení s řízením o výjimce. Na veřejném ústním jednání dne 30. 8. 2011 uplatnili námitky žalobci a sousedé zde uvedli, že se ztotožňují s námitkami žalobců. Žalobci konkrétně (obdobně jako v nynější žalobě) namítli, že stavebník hodlá svou stavbu zvýšit o jedno nadzemní podlaží, čímž jejich zahrada a terasa přijde o dosavadní zaslunění v dopoledních hodinách zejména jarních a letních měsíců, čímž se studie zastínění vůbec nezabývá. Poukázali také na neproporcionalitu navržené stavby ke stávající zástavbě v H, kdy výškový rozdíl mezi štítem bytového domu a domu žalobců dosáhne 5-6 metrů, což odpovídá celkové výšce průměrného domu ve stávající zástavbě. Stavební úřad v protokolu z veřejného ústního jednání mimo jiné uvedl, že bytový dům je navržen na místě stávajících dvou rodinných domů, jejichž zadní trakt je umístěný na hranicích pozemků p. č. 219/1 a 221. Dne 5. 9. 2011 stavební úřad rozhodl o povolení výjimky, o změně stavby a změně vlivů stavby na využití území, vydal stavební povolení, stanovil podmínky pro změnu stavby a pro povolení stavby a konečně též rozhodl o námitkách účastníků řízení. Účastníci řízení (žalobci a sousedé) podali opět odvolání, na základě něž žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. SZ 220982/2011/KUSK REG/LS, č. j. 001475/2012/KUSK, druhé rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil opět stavebnímu úřadu k novému projednání. Přitom stavebnímu úřadu uložil, aby vyzval stavebníka k doplnění žádosti o přesnou specifikaci druhu a účelu stavby a k doplnění projektové dokumentace, a následně, aby stavební úřad řádně rozlišil, které námitky byly zamítnuty a kterým námitkám bylo vyhověno, případně vyhověno částečně, a aby výrok o námitkách řádně odůvodnil. Stavební úřad opětovně po doplnění žádosti a projektové dokumentace svolal na den 10. 4. 2012 veřejné ústní jednání, při němž žalobci i sousedé trvali na dosavadních námitkách. Dne 18. 4. 2012 vydal stavební úřad v pořadí již třetí rozhodnutí, jímž rozhodl o povolení výjimky, o změně stavby a změně vlivů stavby na využití území, vydal stavební povolení, stanovil podmínky pro změnu stavby a pro povolení stavby a opětovně rozhodl o námitkách účastníků řízení.

Žalobci i sousedé podali i proti tomuto rozhodnutí v řádné lhůtě odvolání. Žalobci v podaném odvolání argumentovali obdobně jako v podané žalobě. Zejména zdůraznili, že jejich námitka snížení pohody bydlení v důsledku zastínění zahrady nesměruje proti nedodržení právních předpisů či norem, ale má povahu námitky občanskoprávní, s níž je třeba se vypořádat způsobem naznačeným v rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, 850/2006 Sb. NSS. Namítli též, že se stavební úřad nezabýval námitkou negativních estetických dopadů zamýšlené stavby na podobu okolí jejich domu a námitkou porušení § 23 odst. 3 vyhlášky o využívání území. Dále také (bez konkretizace) namítli, že z výroku o udělení výjimky není patrné, v čem tato výjimka spočívá, a že to nelze zjistit ani z odůvodnění výroku.

V napadeném rozhodnutí žalovaný argumentuje v podstatě shodně jako ve vyjádření k žalobě. Podstatou je závěr, že mu nepřísluší zabývat se námitkou oslunění nad rámec hygienických norem stanovených právními předpisy, přičemž právní předpisy vůbec

nestanoví limity pro oslunění zahrady, stejně jako není upraveno ani osvětlení místností v domě. Z urbanistického a architektonického hlediska pak považuje záměr za přijatelný, neboť dodržuje uliční čáru řadové zástavby a v ulici jsou i stavby se dvěma podlažími a podkrovím. V dalším opakuje, že nemůže po stavebníkovi vyžadovat více, než stanoví územní plán a právní předpisy. Napadené rozhodnutí obdržel žalobce dne 24. 08. 2012 a žalobkyně dne 4. 9. 2012.

V průběhu jednání soud také provedl důkaz leteckými fotografiemi okolí sporné stavby a (turistickou) mapou zachycující svažitost místního terénu vrstevnicemi, z nichž dále vycházel při hodnocení námitek žalobců proti zásahu do architektonického rázu lokality.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a podaná oprávněnou osobou se v první řadě zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však neshledal, byť lze žalobcům přitakat v tom, že žalovaný se konkrétním způsobem nevypořádal s otázkou výškového rozdílu štítu navrhovaného bytového domu a domu žalobců. Žalobci však námitky k otázce nepřijatelné výšky plánované stavby formulovali komplexně a žalovaný (stejně jako stavební úřad) se s nimi takto komplexně vypořádávali. Vytýkat jim z tohoto hlediska opomenutí dílčí výslovné zmínky žalobců, která hovoří o rozdílné výšce domovních štítů, by bylo nadmíru formalistické, neboť správní orgány se danou otázkou zabývaly souhrnně. Z tohoto komplexního pojednání pak plyne, že žalovaný považuje za klíčové spíše to, že plánovaná výstavba dodržuje uliční čáru a nevybočuje ze standardů výstavby v této ulici. Výšku štítů tak z tohoto hlediska zjevně nepovažuje za parametr, který by pro urbanistické a architektonické posouzení navržené stavby, byl významný. Toto zjištění je pro další přezkum napadeného rozhodnutí soudem dostačující.

Žalobci také nemají pravdu, pokud namítají nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro opomenutí občanskoprávní povahy námitek nepřijatelného zásahu do pohody bydlení. I v tomto směru je stanovisko žalovaného zjevné, a to v tom smyslu, že takovou otázkou se stavební úřad zabývat nemá, neboť podle žalovaného nelze po stavebníkovi požadovat více než splnění konkrétně stanovených limitů zakotvených v právních předpisech a hygienických normách. Zda je takové přesvědčení správné, je již otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobci opakovaně v řízení odkazovali na rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, 850/2006 Sb. NSS, je třeba uvést, že tento rozsudek se zabýval výkladem pojmu „pohoda bydlení“, který byl použit v ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění vyhlášky č. 491/2006 Sb., tj. ve znění účinném do 30. 12. 2006 (dále jen „vyhláška OTP1“), vedle např. denního osvětlení a oslunění staveb jako jedno z kritérií pro posouzení dostatečnosti vzájemného odstupu mezi stavbami. NSS uzavřel, že nelze vycházet z toho, že „vždy, když jsou splněny požadavky stanovené v § 13 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., jsou automaticky také splněny požadavky podle § 8 odst. 1 cit. vyhlášky, zejména požadavek na zachování pohody bydlení, a požadavky vyplývající z § 4 odst. 1 cit. vyhlášky. Pokud žalobci ve správním řízení poukazovali na konkrétní skutečnosti, které zpochybňovaly splnění požadavku na pohodu bydlení, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení, měl se stěžovatel důkladně zabývat jejich tvrzeními právě i z hlediska zajištění pohody bydlení.“ Dále pak specifikoval, že, „...lze „pohodou bydlení“ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních

prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech...“ s tím, že „...správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ V závěru pak upozornil, že „Je ovšem nutno zdůraznit, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat a že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení "nad míru přiměřenou poměrům" (§ 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).“

Na tomto místě je však třeba upozornit na skutečnost, že pro shora učiněné závěry klíčové ustanovení § 8 vyhlášky OTP1 od 31. 12. 2006 již neplatilo, neboť bylo derogováno vyhláškou č. 502/2006 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Od uvedeného data již právní úprava stavebního práva termín „pohoda bydlení“ nezná. Nelze také pominout, že vyhláška OTP1 představovala prováděcí právní předpis k zákonu č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „původní stavební zákon“), ale v nynější věci se s ohledem na datum zahájení řízení postupuje podle nového stavebního zákona z roku 2006. Ten byl doplněn novými prováděcími vyhláškami, a to od 1. 1. 2007 vyhláškou o využívání území, která pro odstupové vzdálenosti v ustanovení § 25 odst. 1 termín pohoda bydlení nahradila pojmem „kvalita prostředí“.

V této souvislosti bylo v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42, (nepublikován) konstatováno, že pojem "kvalita prostředí" obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu "pohoda bydlení", a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu "pohoda bydlení" plně aplikovat i na pojem "kvalita prostředí". Shodně a bez dalšího zdůvodnění tento názor je zastáván též ve Sborníku stanovisek ochránce veřejných práv: Hluková zátěž, Wolters Kluwer ČR, 2009, str. 43.

Krajský soud v Praze k tomu dodává, že s tímto názorem souhlasí jen zčásti (byť převážně). Použití odlišného termínu ve v podstatě shodně strukturovaném ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území (srov. předchozí text § 8 odst. 1 vyhlášky OTP1) i při neexistenci důvodové zprávy a chybějící doktrinální názorové podpoře je zpravidla signálem, že tvůrce předpisu usiluje o změnu dosavadní praxe, zejména když i další ustanovení vyhlášky OTP1 byla v nemalé části případů do nové právní úpravy převzata v téměř totožné textaci. Jazykově vzato mezi termíny „pohoda bydlení“ a „kvalita prostředí“ jistá odlišnost je, byť z hlediska aplikace dosavadní judikatury nejde o odlišnost zásadní. Klíčovou změnou je fakt, že nově použitý pojem „kvalita prostředí“ je pojmem širěji použitelným, který umožňuje posouzení dostatečnosti odstupových vzdáleností (popř. doplňujících ochranných opatření) i mezi stavbami, z nichž ani jedna není stavbou určenou pro bydlení. Na příklad ve vztahu mezi kancelářskou budovou a nově navrhovanou dopravní stavbou či stavbou pro výrobu nepřicházela dosud aplikace kritéria pohody bydlení vůbec v úvahu. Nově však je i z hlediska stávajících staveb nesloužících pro bydlení namísto komplexně vyhodnotit veškeré faktory,

jež jsou s ohledem na způsob využívání stávající stavby, její parametry a již existující vlivy prostředí významné pro vyhodnocení očekávané změny kvality prostředí stávající stavby v důsledku nové výstavby, a v návaznosti na toto vyhodnocení zvážit, zda potenciální změny dosavadní kvalitu prostředí nadměrně nesnižují.

Pokud jde však o rozsah hodnocených faktorů a hlediska při určení přijatelnosti jejich změny, na dosavadním přístupu zákonodárce se nic nemění. Stavebnímu úřadu ukládá povinnost hodnotit zcela komplexním způsobem veškeré parametry relevantní z hlediska užívání okolních staveb, jen se již neomezuje na hodnocení parametrů relevantních pro kvalitu bydlení, ale umožňuje hodnotit v případě staveb odlišného charakteru kvalitu prostředí např. také z hlediska výkonu administrativní práce (kancelářské prostory), z hlediska plynulosti dopravní obsluhy (u staveb dopravních, skladovacích apod.) či z hledisek dalších podle toho, k jakému účelu stávající okolní zástavba slouží. V tomto směru tedy pro vyhodnocení vlivů na kvalitu prostředí z hlediska staveb pro bydlení je dosavadní judikatura NSS i nadále použitelná a lze z ní vycházet i pro řešení této věci.

Kromě shora uvedeného je však třeba také zmínit právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2012, č. j. 30 A 22/2011-67, 2793/2013 Sb. NSS, podle něž *„[u]stanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 téhož zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon z roku 2006 a jeho prováděcí předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.“* Ze shodného stanoviska (byť na něj přímo neodkazuje) zjevně vychází podle obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný.

S tímto názorem se Krajský soud v Praze ztotožňuje též pouze zčásti. Pokud § 76 odst. 2 stavebního zákona žádá od žadatele o vydání územního rozhodnutí šetrnost k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, zmíněný rozsudek přehlíží, že na uvedené ustanovení zákonodárce navazuje i v ustanovení § 90 písm. e) in fine stavebního zákona tím, že stavebnímu úřadu ukládá, aby záměr žadatele posoudil též z hlediska ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Na to navazují ustanovení § 89 odst. 5 věty druhé a (pro účely navazujícího či spojeného stavebního řízení) § 114 odst. 3 věty druhé stavebního zákona, které ukládají stavebnímu úřadu posoudit i námitky občanskoprávní povahy (s výjimkou námitek týkajících se samotné existence práva nebo rozsahu vlastnických práv). Typickým případem občanskoprávních námitek, o nichž přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu, jsou námitky tvrdící, že užívání umístěvané, resp. povolované stavby povede v budoucnu k porušování povinnosti jejího vlastníka zakotvené v ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) neobtěžovat jiného nad míru přiměřenou poměrům a vážně neohrožoval výkon jeho práv. Občanský zákoník vlastníkově ukládá zejména, že nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, že nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.

Pokud § 89 odst. 5 a § 114 odst. 3 stavebního zákona v prvních větách ukládají, aby stavební úřad posoudil vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu,

závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Je-li tedy takto určena např. v ustanovení § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v původním znění (dále jen „vyhláška OTP2“) dostačující míra oslunění, nelze úspěšně namítat nedostatečné oslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. V tomto směru bylo konstatováno již v rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52, 1602/2008 Sb. NSS, ve vztahu k předchůdci vyhlášky OTP1, že *„Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu je tzv. „přípustná míra“ podle stavebně technických předpisů (§ 8 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), kterou je třeba v případě občanskoprávních námitek vznesených ve stavebním řízení rozumět i „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru.“* Na tomto závěru opírajícím se i o judikaturu Nejvyššího soudu k ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku se do doby nabytí účinnosti nového občanského zákoníku nepochybně nic nezměnilo a „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku lze ztotožnit se závaznými parametry stanovenými v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu.

Na druhou stranu však nelze tvrdit, že pokud prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění zahrady přiléhající k rodinnému domu, resp. neodkazují na technickou normu, která je proto v tomto směru pouze doporučující, nemusí se stavební úřad ve svém rozhodnutí takovou otázkou věcně vůbec zabývat. I taková námitka je případem občanskoprávní námítky podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku a je to právě (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3125/2008) jen a pouze stavební úřad, kdo má povinnost na základě vznesení této námítky určit, zda k takovému vlivu navrhované stavby dojde a zda takový vliv skutečně bude představovat obtěžování jiného nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení takové námítky však bude podléhat širokému správnímu uvážení stavebního úřadu, který reálnost již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob posoudí ad hoc, případ od případu, podle konkrétních skutkových okolností věci. Toto posouzení je stavební úřad povinen ve svém rozhodnutí odůvodnit. Pokud však takové odůvodnění nebude nelogické a bude se zakládat na správně a úplně zjištěném skutkovém stavu, nebude v případě podané žaloby soud oprávněn přistoupit ke zrušení rozhodnutí jen z toho důvodu, že sám by o správně zjištěných okolnostech uvažil jinak. Má-li stavební úřad k dispozici technickou normu doporučujícího charakteru, je samozřejmě vhodné k ní podpůrně při hodnocení oprávněnosti námítky účastníků přihlédnout, popř. uvést, proč normou stanovené limity nejsou ve specifických okolnostech řešeného případu relevantní.

Konečně je třeba zdůraznit, že ani splnění konkrétního limitu stanoveného ve vyhláškách provádějících ustanovení stavebního zákona, ať už jde o vyhlášku o využívání území nebo o vyhlášku OTP2, ještě neznamená, že relativně vysoké hodnoty ještě podlimitního faktoru se v součtu s dalšími nepříznivými faktory neprojeví v rámci komplexního hodnocení vlivů stavby na okolí formou konstatování, že realizace stavby by vedla k nepřijatelnému zhoršení kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území. Právě v tomto směru je třeba interpretovat závěry žalobci citovaného rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, 850/2006 Sb. NSS, který správním orgánům i v situaci splnění technickou normou stanovených limitů hluku vytkl, že se nezabývaly k výslovné námitce účinky poměrně značného hluku na pohodu bydlení (dnes by šlo o „kvalitu prostředí“ hodnocenou z hlediska užívání stavby stěžovatele pro bydlení) také s přihlédnutím na časový rozsah emisí hluku, specifika dotčené zástavby a případnou kombinaci hluku s dalšími

formami souběžných imisí. Byť tedy navrhovaná stavba z hlediska samotných hlukových emisí může obstát (hledisko akcentované v rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52, 1602/2008 Sb. NSS), z hlediska kombinace hluku s dalšími faktory tomu tak být nemusí (hledisko posuzované v rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, 850/2006 Sb. NSS).

S ohledem na shora učiněné závěry proto soud musí konstatovat, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť z právní úpravy, zejména z ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku a z ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území ve spojení s § 76 odst. 2, § 90 písm. c), popř. § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že každý vlastník je při realizaci svého práva stavět limitován i požadavkem, aby vedle konkrétně stanovených limitů zakotvených v právních předpisech a technických normách budoucí stavbou nezneškodil nadměrně kvalitu prostředí okolních staveb a neobtěžoval nad míru přiměřenou poměrům své sousedy. V tomto směru tedy odkaz žalovaného na čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny neobstojí. Žalovaný tedy byl povinen se i při splnění limitů pro oslunění domu žalobců zabývat také námitkou ztráty oslunění (resp. nadměrného zastínění) zahrady a terasy přiléhající k domu žalobců a zabývat se otázkou, zda takové důsledky z povolené stavby skutečně plynou, a zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu představují již nepřijatelné zhoršení kvality prostředí domu žalobců (obtěžování stínem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům). Pokud tak žalovaný neučinil, vycházel z nesprávného právního názoru. Samotná skutečnost, že žalobci opakovaně používali termínu „pohoda bydlení“, který neodpovídal terminologii platné a účinné právní úpravy, na tom nemůže nic změnit, protože není povinností účastníků znát zákonnou terminologii a jejich podání je třeba posuzovat podle jejich obsahu, který zde byl zjevný. Pokud ve vyjádření žalovaný zmiňuje, že zastínění je způsobeno primárně samotným domem žalobců a že vliv povolené stavby je minimální, a pokud tvrdí, že závěry studie zastínění místností v domě žalobců jsou aplikovatelné i na otázku zastínění zahrady a terasy, tento závěr není podle soudu nepochybný a vyžaduje si bližšího zkoumání. Zatímco okno umístěné ve svislé severní stěně domu žalobců již z hlediska základních fyzikálních principů nemůže být v našich zeměpisných šířkách nikdy přímo sluncem osvětleno, takový závěr nelze bez dalšího učinit o ploše zahrady a terasy na severní straně, neboť ta v určité části a v určitou denní a roční dobu doposud nemusela být stávající zástavbou zastíněna. Samozřejmě, pokud zahrada a terasa byla zastíněna již v minulosti domem žalobců a zadním traktem sousední stavby v jeho původní podobě, je to nepochybně zásadní okolnost pro zhodnocení uplatněné občanskoprávní námitky žalobců. Pokud však zcela zastíněna nebyla a nová podoba povolené stavby (především zvýšení zadního traktu o jedno podlaží) povede k významné změně v zastínění zahrady a terasy, bude nezbytné zvážit přijatelnost takového omezení žalobců z hlediska dalších relevantních okolností případu a případně v zájmu přijetí spravedlivého řešení navrhovanou stavbu omezit či uložit v podmínkách stavebního povolení přijetí vhodných kompenzačních opatření (jsou-li možná). Posouzení této otázky však v první řadě přísluší stavebnímu úřadu.

Shora uvedené obdobně dopadá i na námitku žalobců, že dojde k estetickému znehodnocení příslušné části ulice H. Zde je však třeba konstatovat, že žalovaný se uvedenou otázkou věcně zabýval, byť ne z hlediska všech dílčích aspektů zmíněných v souhrnné námitce žalobců a též za použití ne zcela přiléhavých argumentů (např. otázka dodržení uliční čáry nebyla účastníky vůbec zpochybňována a byla tudíž nepodstatná, neboť námitky brojily proti narušení výškové hladiny stávající zástavby a rozbití její údajné jednotné linie). Pokud ovšem jde o vlastní architektonickou podobu H, soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobců, že v zásadě každý dům na její severní straně respektuje svou výškou dům sousedící, kdy výše stojící dům převyšuje výšku štítu níže položeného sousedního domu maximálně o dva metry.

Předně je třeba zdůraznit, že při hodnocení architektonického ztvárnění určité lokality zpravidla není rozumného důvodu omezovat pozornost pouze na jednu stranu ulice a pouze na několik málo okolních budov. V tomto směru žalobci zcela účelově pomíjejí fakt, že přímo naproti jejich domu se na druhé straně ulice nachází rozměrná a dle leteckých snímků nejméně trojpodlažní budova Střední průmyslové školy doprovázená jen o něco nižší budovou domova mládeže. Za zahradou žalobců se pak nachází rozsáhlý areál základní školy a gymnázia P. Již z tohoto důvodu se jeví námitka žalobců zcela nemístná. K tomu pak přispívá i fakt, že ani stávajících sedm či osm řadových domů v sousedství žalobců nemá jednotný charakter, neboť v pořadí druhý dům shora je na rozdíl od zbylých domů dvoupodlažní a převyšuje tak jak sousední dům níže po svahu, tak i dům nad ním. Dvě podlaží pak mají i domy v navazujících blocích (srov. www.mapy.cz při největším přiblížení). Nejednotností okolní výstavby a existencí vícepodlažních staveb přitom žalovaný i stavební úřad ve svých rozhodnutích argumentovali. Nelze ani pominout fakt, že architektonická podoba území se může přirozeně vyvíjet a měnit, nebrání-li tomu např. požadavky památkové péče. Náзор žalobců na ideální podobu okolní zástavby v tomto směru není dostačujícím argumentem pro popření práva vlastníka sousední nemovitosti rozhodovat o podobě své stavby. Navržený dům skutečně bude mít štít výrazně výše, než má dům žalobců, nicméně z hlediska okolní výstavby reprezentované např. i protější budovou SPŠ tento fakt významným způsobem architektonický ráz lokality ohrozit nemůže. S ohledem na uvedené důvody tedy lze shrnout, že i přes dílčí vadu v argumentaci napadeného rozhodnutí v tomto směru rozhodnutí obstálo.

Soud dále souhlasí se žalovaným, že nařízení místního šetření je na jeho zvážení (dle § 87 odst. 1 stavebního zákona se nařídí jen, je-li to účelné). Soud zde akceptuje jako dostačující ověření místních podmínek prostřednictvím veřejně přístupných leteckých a satelitních map dané lokality (v tomto směru ostatně nepostupoval jinak ani soud). Samotné parametry terénu a výškové poměry připravované stavby jsou dobře zjištěitelné i z výkresů v projektové dokumentaci stavby, jejichž nepřesnost žalobci nenamítají. Skutečnost, že nebylo místní šetření nařízeno, tudíž není procesní vadou.

Nakonec je třeba se vyjádřit k žalobnímu bodu namítajícímu neurčitost výroku o udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky o využívání území. V tomto směru je třeba podotknout, že žalobci specifikovali námitku, v čem že má spočívat neurčitost tohoto výroku, teprve až v podané žalobě, čímž znemožnili žalovanému se k ní konkrétně vyjádřit. Navíc je třeba poukázat na skutečnost, že samotné rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, 2908/2013 Sb. NSS). Námitky žalobců proti výroku o udělení výjimky tudíž mohou být předmětem soudního přezkumu pouze v tom rozsahu, nakolik ovlivňují výrok navazujících rozhodnutí, např. v rámci spojeného územního a stavebního řízení. Z navazujících výroků rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s grafickou přílohou tohoto rozhodnutí, popř. i s projektovou dokumentací, kterou se stavebník podle uložených podmínek musí při realizaci stavby řídit, je přitom zjevné, v jakém rozsahu bude výjimka využita. S ohledem na uvedené tedy ani tomuto žalobnímu bodu nelze přisvědčit.

Byť napadené rozhodnutí z hlediska většiny uplatněných žalobních bodů obstálo, je třeba žalobě přisvědčit v tom, že se žalovaný ani stavební úřad řádně nezabývaly jejich občanskoprávní námitkou dovozující již nepřijatelné narušení pohody bydlení (rozuměj kvality prostředí rodinného domu žalobců) v důsledku přílišného zastínění zahrady a terasy za

domem žalobců a s tím spojené ztráty výhledu na osluněnou zahradu. Proto soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení je žalovaný (popř. stavební úřad) vázán shora vysvětleným právním názorem soudu a v jeho intencích řádně zhodnotí a vypořádá vlivy navržené stavby z hledisek namítaných žalobci, a to včetně obstarání potřebných skutkových podkladů, např. v podobě studie vlivu stavby na zastínění zahrady žalobců.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobcům, kteří byli se svou žalobou úspěšní, přiznal soud na náhradě nákladů řízení částku 8.000,- Kč. Tuto částku tvoří žalobci uhrazené soudní poplatky za podanou žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 2 x 3.000,- a 2 x 1.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová